

UKRAINIAN LABOR NEWS
Published semi-weekly under the auspices of The Winnipeg Trades and Labor Council
cor. Fritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.
Subscription \$4.00 a year.
Telephone: St. John 1465

"УКР. РОБІТНИЧІ ВІСТІ"
видається для робочого люду — виходить два рази в тиждень закладом Винницької Редіаційно-Робітничої Ради.
Передплата \$4.00 на рік.
Редакція за оголошення не відповідає.
Адреса:

UKRAINIAN LABOR NEWS
cor. Fritchard & McGregor Sts., Winnipeg, Man.

ЗНОВА "РЕАГУЮТЬ"?

Пише "Укр. Голос", що "Полага Петлюри ще до не-давно перелазив на Варшаву, більше вестероні (що крутять ся на всі боки, як "політики" з "Укр. Голосу") люди замінили виключно становище. Хто знає, що з сего вийде? (можливо пан-біг дасть що доброго!) — казали. До того часу Петлюра справді по-водив ся, як народний герой (покинув Німців, робив кри-вими погроми, брав багатства Київ від київських робітників, шукав "взаємні відносини" з Денкіном, бив буками галицьких селян, київську Поліцію і Волинь на поталу польським панам і взагалі робив всю ту потрібну роботу, яку роблять "народні герої"). Він один стояв на переді і стояв з по-дувину гідною витревалістю (права, гірка правда). Се всі висловляли, крім хіба ви-них прихильників больше-вицької Росії. Про неогово-рили ті, які його знали, що все йому можна закрити, крім широти (права, все робив широті!).

І показує ся, що все було би гарно і "народний герой" був би поправив Україну до повної "незалежності" (на папері), але ось, з'явив ся "бонч" і не тільки не під-прав Петлюру в його "чесній" роботі, а ще пиявуча його. І "Укр. Голос" говорить, що Петлюриці пиявучали:

1. Російські большевики,
2. Українські большевики,
3. Винниченко і подібні йому "люди",
4. Українські боротьбисти,
5. Українські соціалісти,
6. "Українські Робітничі Вісти" і
7. Більше вже не було ко-му.

"І тепер (каже "Укр. Го-лос") всі ті люди, партії, пар-тії, крикуни, горлачі, интер-націоналісти, а радше прислу-жники чужих (ая!) — пияв-чють Петлюру за се, що він провадять Ляхів на Україну. Ви-ж там його загнали з (бі-дний!), він його поборювали, зраджували; вигнано помо-чі вели дезорганізаційну про-паганду, щоб тільки Петлюра не вдалося зорганізувати са-мостійної України (з булава-ми, гетьманами, погромами, дітчачами, паразитами, метели-ками і спекулянтами!). І ли-ше завдяки вам він провадять се (о, як жалко!), завдяки вам Поляки сьогодні на Укра-їні, завдяки вам, що леть ся українська кров і нищить ся український край!"

Ось воно що! Не хотіли Жиди мачи істи, нехай і чорти їзять! Не хотіли "всі ті люди, партії, партії, крику-ни, горлачі, интернаціоналісти" помоги Петлюри в його "ге-ройській" роботі, то нехай український робітник і селянин заплачуть своєю кровю за гріхи всієї ті "голати". І чи після всего того можна сумні-ватися в тім, що Петлюра і його "соціалісти" завжди і всюди клопотались лише тільки "нашим народом", що вони завжди і всюди робили все лише тільки ради ро-бітників і селян на Україні і що лише тільки петлюриці всіх гатунків і відтінків стара-лись вининити кровопролиття? Вони хотіли "взаємні відно-сини" з Денкіном тільки лише дятлого, щоб "уникнути кровопролиття", вони "ширі ге-рої" України і тепер прова-дять Ляхів на Україну (слова

"Укр. Гол."), а тільки тільки дятлого, щоб "визво-лнити" бідне населення України і може дятлого, щоб знова "уникнути кровопролиття".

Коли "Укр. Голос" став ся оправдати жидівські по-громи, котрі устроювали Пе-тлюра і його "соціалісти", то справу представляли в такім світлі, що за ті погроми ви-нуваті самі Жиди дятлого, що "не давали попертя" прави-тельству Української "Народ-ної" Республіки (то значить Петлюри і його "соціалісти"). І для того, що не було "по-пертя", то "населення" поча-ло "реагувати" і полялась рі-ками кров жидівських дітей, жінчини і старців... Нині-же запродане, підле, низьке, ла-кейське запродане, "прова-джене" ганчі собаки полю-ючого (за широту укр. робіт-ника) польського пана знова поясняють ся сям тим, що українські большевики, Винниче-нко, боротьбисти і соціалісти "вмісто помоги вели дезорганізаційну пропаганду" і не давали "попертя" петлюристам (петлюро-вітям, — зам. скл.). І за те недоване "попертя" прикриваючим ся фразами "самостійности" ворогам українських робітників і се-лян, Петлюра "провадять" Ляхів на Україну, щоб "реагу-вати"...

Тепер леть ся і ще буде лять ся "кров робітників і селян на Україні за те, що не було "попертя" Петлюри і його погромницької банди.

Так старують ся оправда-ти всякі злочини отаман-щини проти українського на-рода лакеї з "Укр. Голосу"!

НОВА ПРОБА СИЛ.

Пролетарсько-селянська ре-волюція і шляхоцько-капіта-лістична реакція по кількох спробах упертої боротьби зробили перерву для відпо-чинку і кожний з сих двох великих таборів з'явив ся на-право господарки, заліченням ран, відсвіженем сил, очиче-нем від ворожих елементів поза фронтом.

Совітські держави ширю бажали миру, знаючи що їх-ня справа, справа революції не вмере, не загине і без кривавої війни народів. Розумію-чи, як мало надії на мир, вони однак зробили все, що від них залежало, аби здобути хо-ча-б новий берестейський мир, аби мати принаймі тимчасо-вий спокій для змінення рево-люцій будівничою працею.

Та капіталістична Антанта тепер досвідченіша і мудрі-ша ніж феодально-капіталі-стичні центрально-європейські держави 1918 року. Вона го-ворила про навізане торго-вих зносин, про обмін полоне-них, про мир своїх нових ко-лоній від Білого до Чорного моря з совітськими країнами дятлого, щоб приспати ува-гу своїх робітників дома, а тимчасом зібрати своїх недо-битків з попередних побое-вищ, стягала сили до польоцько-камянецького фронту і поча-висти, що совітські держави використовувать відпочинок краше, ніж вона се встані зро-бити, зрозуміла необхідність як найскорше знову розпо-чати боротьбу і приказала сво-му загонщицькому, польському панови трубити в рогід.

Берестейські мирові пере-говори на сей раз скінчили ся лише розговорами про місце переговорів. Виявило ся, що шляхта й капіталісти не мо-жуть вже на цілій землі знай-ти місця для переговорів з пролетарсько-селянськими державами. Се знамена річ. Мир між чорним і червоним таборами і навіть переговори про нього — утопія.

Вже се змушує кожного, кому дорога доля працюючих мас, з найбільшою увагою віднести ся до нової кривавої сутинки його класових воро-гів з його класовими товари-шами.

Найуважніше до сього має поставити ся робітництво і селянство України, бо від їх-нього відношення до шалючої на Україні польської шляхти залежатиме не тільки їхня

власна доля, а й доля робітничих мас Європи і цілого світа.

На жаль нема такої поганой справи, котра, вродіючи держ-авним апаратом, не знайшла би собі слуг і серед робітни-цтва та селянства. Шляхтичі і капіталісти та їхні приказчи-ки, попи, військові й поліцій-ні старшини, наємні газетарі мають віковий досвід в обду-ренню мас і змусшено їх бити ся проти власних інтересів.

Як в Берестю Голубовичі, Левички, Севрюки очолюю-чи старшини, наємні газетарі мають віковий досвід в обду-ренню мас і змусшено їх бити ся проти власних інтересів. Як в Берестю Голубовичі, Левички, Севрюки очолюю-чи старшини, наємні газетарі мають віковий досвід в обду-ренню мас і змусшено їх бити ся проти власних інтересів.

Перший раз німецькі ге-нерали пустили сумно-славетно-го отамана Петлюру вперед взяти для них Київ і тепер польські пани з їх "начальни-ком" держави Пилсудського пувають охоче Петлюру знову заняти для них "іхне" історич-не мсто Київ.

Німці, грабували і нищили потім український народ, са-ми ж Петлюру посадили у вязницю. Польська шляхта вже й тепер змушує ся над українським селянством усюди, куди ступила її нога, а Петлю-ру тримає вже й тепер у себе в полоні. Та вона винайде ще зліпші способи катування пра-цюючих мас України, щоб задусити потім кривавим те-рором повстання і своїх власних селян та робітників.

Класово свідоме робітництво і селянська біднота України спільно з своїми класовими та-варшами Польщі можуть най-скорше і найкраще дати від-січ польській шляхті і зроби-ти нешкідливими закупів поль-ської шляхти та всевітньої контрреволюції, Пилсудських і попихачів їх, зрадників у-країнського народу в роді Петлюри.

Нема сумнівів, що як за по-нованя німецького війська, так і за приходу польських ле-гіонів працюючої маси Украї-ни підтримуватимуть револю-цію і свою пролетарсько-се-лянську українську соціалі-стичну радянську державу...

Але тепер ясно, що се бо-ротьба не на жите, а на смерть. Тому необхідно ста-ло з'явитися, що милосердя з боку ворогів не буде, що побідна реакція славитиме свою пере-могу не по шведсько-фінській, не по німецько-австрійській, не по мадярсько-румунській, а по шляхоцько-польській й по-громсько-петлюрівській.

Радянська Україна, і-Совіт-ська Росія, горчяково працю-ючи над відновленем госпо-дарчого й культурного життя пролетарсько-селянських дер-жав, спокійно чекали ворожо-го нападу, певні своїх сил і остаточної переваги в страш-ній історичній боротьбі. Про се свідчать всі численні вісти, статі й документи, одержані з України.

Зацікавлене трудового на-селення України, на землях ко-трого вестимуть ся боротьба, співчує польському револю-ційному робітництву та селян-ству і пролетаріату цілого сві-та, організованість і одностай-ність революційного табору забезпечують перемогу револю-ції.

Але, щоб ся перемога була певною, повною, коштувала як найменше жертв, треба, щоб кожний свідомий своїх класових інтересів пролетар і сромаха селянин передовсім на Україні по бідна боки тимчасового фронту всі свої сили віддали боротьбі проти-класового і національного во-рога, польської шляхти, ан-тантського капіталізму, укра-їнських перекичників, зрадни-ків, дурисвітів.

На Україні тепер іде бороть-ба, до якої народів усього сві-та, до якої революції, до якої

лидства. Вислід залежатиме від того, хто й як битиметь ся в сій во-лій і правдоподібно рішучій пробі сил. ("Нова Доба".)

ХТО І ЯК БИТИМЕТЬ СЯ?

Коли польські пани дове-дуть до війни, то наслідки її можна зразу передбачити. Соцітські держави в сій війні матимуть і матеріальну і мо-ральну перевагу.

Територія Соцітської Ресії і Радянської України без по-рівняня більша, ніж польська територія. Тому навіть тим-часові й частинні поражки для нас безпечні, тимчасом як вони загрожують долі польських білогвардійців. Числом насе-лення Росія значно переважає Польщу. Шодо харчевих і інших жерел, то й тут пере-вага її безсумнівно, адже-ж Польки не можуть вічно жи-ти на рахунок Антанти: при першій поважній поразці Ан-танта сам само покине їх, як покинула Колчака й Денкіна. Численність своїх армій Со-цітська Росія і Радянська У-країна так подавляюче пере-важає, що про се не треба й згадувати, а своїми люд-ськими запасами вона й тепер виявляє ся невчерпаним же-релом, чого Польща про себе сказати не може.

Але головна річ — се мо-ральна перевага. В сій відно-шенню наші вигоди се біль-ші, ніж в матеріальнім.

За що битимуть ся польські салдати? За фрібіліє, за не-помірні вимоги своїх капіталі-стів і шляхтичів, за право-неволю чужих народів. За що боротимуть ся наші чер-воноармійці? За землю і во-лю, за свободу російського народу і народів білорусько-го й українського, на котру посягають польські пани. Більше того: відбиваючи по-сигани польської буржуазії, вони фактично боротимуть ся за свободу польського ро-бітництва.

Тому на фронті зразу-ж у-творить ся моральна перева-га на нашу користь. Польська армія визначать ся неодо-рождим характером. До неї входять, розуміють ся, буржу-азні елементи, котрі битимуть ся не за страх, а за совість, о-бороняючи свої класові інте-реси. Але таких — меншість. Переважаюча більшість поль-ських військ складаєть ся та-ко з селян і робітників. Селя-н же, мабуть, можна заду-рити й захопити націоналі-стичними пристратями. Але навіть при таких умовах ос-обливо ентузіазму польський селянин, настроений по суті мирно, як і всі робіттарі, ро-зуміють ся, не виявлять. Ро-бітнички-ж, включені до скла-ду польської армії, здебільшо-го співчувають Соцітській Ро-сії і ненавидять свою буржуа-зію. Вони протисто будуть е-лементом розкладу в поль-ській армії і вестимуть за со-бою байдухих і темних селян. При перших поважних пораж-ках польських військ сей роз-клад виявить ся в найстраш-ніших формах.

Навпаки, наша Червона Ар-мія визначать ся класово, а значить і духовно одностай-стю. Вся вона перекінута ре-волюційним і соціалістичним духом. Вона знає, за що бо-ротиметь ся, і на новім фронті виявить ту-ж витревалість і той же самий героїзм, котрі вона виявила й на інших со-цітських фронтах. Ніякі час-тинні невдачі не зоморочать її. Кожного разу вона здій-матиметь ся з новою силою й новою упертістю вціплати-меть ся в горло своему непри-мирному класовому ворогові, поки не повалять його на зе-млю, тим більш, що вона ма-тиме свідомість, що в самім во-рогів таборі вона має бага-то співчуваючих, готових під-тримувати її класових товари-шів.

Так само різнитимуть ся ти-ди обох армій. Іх тил буде о-стільки-ж неоднородним, як і їхня армія. Наш тил буде у-важати сущільний, єдиний ре-волюційний фронт. В Польщі робітничо-селянська опозиція

тільки починає підводити го-лові і мійчійшає з кожним днем; війна проти Соцітської Росії і Радянської України при-дасть їй кольосальну силу й розмах. У нас, навпаки, опози-цій роздавлена і, що голо-вніше, загнаньблена; вона збан-крутувала і фізично і мораль-но; у неї нема жадного коріння в масах; вона безсила як на добре так і на зле діло. І не-хай польські пани не влещат-ь себе що до сього жадни-ми ілюзіями! Проти їхніх не-чуваних вимог і зазіхань со-цітської власті підтримують навіть такі елементи, які самі по собі зовсім не являють ся ні революційними ні соцітськи-ми, ні демократичними. І білі Поляки ризикують викликати проти себе не тільки єдиний революційний, але й єдиний національний фронт.

Такім чином, наслідки вій-ни, коли їй судило ся вибух-нути, можна вважати занадти передіреженими. Польські пани не тільки не вигратуть, але вони втратять, може частину, а може бути, і все. І коли би в Росії зараз у власти було якебудь буржуазне правитель-ство, то, в виду явних вигід для нього з війни проти Поль-щі, воно би просто прокувало її. Але Соцітська Росія і Радянська Україна не хоче сього. Вона не хоче війни. Вона за мир. Вона-не раз се проголошувала голосно й о-фіційно. І напередодні історич-ного рішення, котрого во-на не боїть ся, вона знову пропонує всім своїм против-никам мирне й полюбовне по-розуміння. Тим гірше для них, коли вони відвернуть ся від протягнутої руки, коли вони, лицемерно згоджуючи ся на мирні переговори, обставля-тимуть свою згоду такими умо-вами, котрі ясно показують, що вони хочуть не мира, а війни!

Ю. Стеклов,
голова В.Д.К. сов. роб. сел.
і черв. депутатів.
(Передрук з "Известий".)

СИТУАЦІЯ НА УКРАЇНІ.

(З промови Раковського.)

Безсоромний напад Поля-ків біля Житомира викликав величане обурення між робіт-никами і між усіми політич-ними партіями соцітського у-ряду. На вчорашньому (?) за-сіданні соцітського уряду в Харкові забрав слово Рако-вський і зложив таку заяву:

Тепер більше чим коли не-будь мусимо запитати робіт-ників, чи Поляки думали ши-ро і чесно вступати з нами в мирові переговори. І сього-дня можемо се питане катего-рично полагодити, одначе в негативному розумінні. Поль-ща намагала ся приспати чуж-ність українських соцітських урядів брехливими мировими заявами на се, щоб нас не-сподівано заскочити. Перед 8 днями Поляки повели ро-важний наступ. Червона ар-мія була за слаба, щоб збер-жати похід контрреволюцій-ний військ і була приневоле-но опорожити цілий ряд ва-жних пунктів. Тепер ми пе-регруповуємо наші воєнні си-ли, щоб дати польській армії достойний правительств ро-бітників і селян відпір. (Гучні оплески). Наше положення не е так тяжке, як минулого ро-ку і тому ми можемо спокій-но приступити до практично-го використання наших вій-ськових плянів. У нас е всі спроможности для сконцентро-ваня такої сильної військової сили, щоб прогнати польські банди аж під мурі Варшави. Війна ставляє перед нами пи-тання транспорту, засобів по-живи і инші. Синдикалізова-ні і злучені в совіти робітники і селяни мусять розв'язати ці питання.

Після покінчення своєї бесі-ди Раковський прочитав за-клик Центральної Ради укр. ком. партії до робітників і се-лян, в котрому сказано: "Ми даремно і часто повторювали мирові спроби соцітського у-ряду, котрі розбила ся о жа-лоді добичі польських велико-державців, підмоганих фран-

цуськими хабарниками. По-бідна українська червона ар-мія проти всіх контрреволю-ціонерів зуміє оборонити ся перед сими гордими магната-ми, котрі наложили ярмо на мійони українсько-галицьких і польських робітників По-ділля і Волині, робітників, котрі готові при першій наблиз-ню червоних військ підняти революцію. Зрадник Петлю-ра, котрого всі покинули, бу-де товаришом польським, ве-ликдержавцям, при їхньому остаточному розгромі".

До сїєї заяви правительства прилучили ся меньшевики, жи-дівська партія, союз лівих со-ціалістів-революціонерів, бо-ротьбисти і незалежники ко-муністи. Іменем сих останніх промовляв Магурек і зая-вив, що боротьба проти Пе-тлюри і польської реакції се спільне завдане всіх украї-нських радянських партій і що незалежники, котрих у мину-лому році в розгарті подій впудано в авантюру Петлю-ри, більш чим хто небудь ин-ший уміють оцінити важність справи. ("Нова Доба" з 8 мая)

Нота Радянського Уряду України до Польщі.

2-го мая 1920.

Патек, міністер закордонних справ у Варшаві.

З заяв червоноармійців, котрі втекли з полону, вистя-ють ся, що польські офіцери розстрілюють комуністів, пере-слідуючи й мучачи переважно Євреїв, і посилають захо-плених ними червоноармійців на примусові роботи на за-ході.

На жаль сї свідчення лише потверджують одержані на-ми вже ранше відомости про варварське поводжене поль-ських військових старшин з полоненими з рядів червонної армії, відомости, котрих ми не опублікували досі, щоб не заважати навізаням вже зносинам між Польшею і У-країною. Але тепер, коли всі мирні засоби вичерпано і коли польський напад змушує нас взяти ся за зброю-для о-борони незалежності й волі України, ми підносимо перед цілим світом найенергійній-ший протест проти неприпуст-них вчинків польської воєн-ної старшини.

Хоча польське правитель-ство не втрачає жадної наго-ди представляти ся оборон-цем цивілізації проти больше-визму на сході, ми не можемо забути варварського вбійства місії червоного хреста з Ро-ссіянином Весоловським на чо-лі.

Ми не можемо забути, що офіцери, котрі зробили сей нечуваний вчинок, виправдо-вано польським судом.

Ми не можемо забути, що антисемітизм е догмою поль-ської системи правління, що протягом цілих двох років територія старої й нової Поль-щі була ареною сталих жидів-ських погромів.

Ми змушені звернути найсері-ознійшу увагу польського пра-вительства-на необхідність за-ходів для спиненя жорстоко-сти проти полонених.

Інакше українське соціт-ське правительство складає всю відповідальність за репре-сії, жертвами котрих можуть стати заручники, взяті з-по-між польської буржуазії; ми повторяємо: з поміж поль-ської буржуазії, бо соцітська власть навіть за війни не ро-бить всіх кляс польського на-роду відповідальними за вчинки польських шляхтичів і капіталістів.

Голова Ради Народних Комі-сарів і комісар закордонних справ України,
Раковський.

10 убитих в борбі зі страйке-рами в Любліні.
В Любліні прийшло до сут-ничок між страйкуючим ро-бітництвом і жандармерією. Вбито 10 осіб а 21 ранено. За-гальний страйк триває далі.

Фінансове положення Польщі.

"Манчестер Гардіян" з 31. марта подає інтересну статю свого варшавського кореспон-дента про фінансове положен-ня Польщі, в якій між иншим говорить:

Доходи Польщі за останні 9 місяців вносили не цілих 3 мільярди марок, за те розходи в тім самім часі вносили по-над 15 мільярдів марок, хоча Польща покинула се не пере-брала на себе фінансових зо-бязань, які впадуть на неї титулом переходу на неї при-тетом давних віртелів Росії, Австрії і Німеччини з огляду на забрані від названих дер-жав частин їх бувших терито-рій. Дефіцит покриває поль-ський уряд шляхом друку па-перового гроша, так, що обо-рот польської паперової мар-ки вносить під сю пору вже суму 11 мільярдів.

Найбільша частина розходів йде на потреби польської ар-мії. В краю, де число аналь-фбетів вносить понад 50% населення, на потреби народної освіти поставлено в бюджеті квоту, яка вносить заледви 2% всіх видатків, на потреби різництва поставлено рівнож квоту 2%, а на потреби пу-бличного здоров'я ледви квоту 1% всіх видатків, хоча, як відомо, населення масово гине від епідемічних неугд. За те місячні видатки на армію по-стуть в застрашуючих розмі-рах. Сьогодні вносять вони вже суму поверх 1 мільярд мі-сячно. А при тім не виласна се позичка 13 мільйонів фран-ків (або 130 мільйонів поль-ських марок), яку Польща не-давно затгнула в Парижі.

Тому не дивися, що в краю дають ся відчувати всі типо-ві ознаки паперової інфляції. На лондонській біржі курс польської марки впаз з курсу 23½ пенса дня 28. січня с. р., на курс ніще 1/4. У Варшаві ціни артикулів першої потре-би підскочили за сей самий час о 300%. Індустріяльна продукція серед таких обста-нин, очевидно, невелика, то-му, бо поминувши вже немо-жливність для продуцента вся-кої раціональної калькуляції, ризико з огляду на ростучі кошти-праці і матеріалу та-ке велике, що ніхто не хоче його брати на себе. Варшав-ський шук складаєть ся біль-ше чим в половині з селян-анальфбетів, які не мають най-меншого поняття про питане економії, не розуміють їх і то-ді не в силі їх опанувати. За-часів міністерства Палерев-ського існувала ще практика, що кожний ресорт робив за-граніцею на власну руку за-мовлення і закупки, не пово-дляючи навіть про ся міністра фінансів. Білішнись хотів от-сей стан викоринити, але попав у конфлікт з през. каб. Пале-ревським і мусів уступити. Пе-реший міністер фінансів Грабський користуєть ся тільки грошевим станком. Він, що правда, здає собі справу з грозячою катастрофою, але не всієї її запобігти. Грабський задумує розписати внутрішню позичку у висоті 6 мільярдів марок. Та її успіх сумнівний. Увесь гріш находить ся в ру-ках селян, які знов за жадну ціну не дадуть склонити себе, аби дати його в розпорядок державної скарбниці.

Підляше під окупацією шля-хоцької Польщі.

Пишуть з Підляша:
По уступленні Німців, завач ся у нас протукраїнський курс, правдивий хрестоносний похід. Польські власті зами-кають наші школи, або пере-міняють їх на польські. Тепер на цілому Підляшю нема ні одної української школи.

Протягом минулого року замкнено українські школи в селаш: Любено, Виріках, Го-ляві, Кривовербі; Кодені, Ви-галеві, Похилі й Опілі — Володавського повіту. Шо більше, заборнено подавати йауку по українськи навіть в тих школах, де досі існував утравізм, себто викладало ся по польськи й українськи, як от у сс. Капльонісі, Горости-та і Кривоверба.